

RÄDDA LANDET

RÄDDA LANDET

**SVERIGEDEMOKRATERNA
OCH STRIDEN OM
VERKLIGHETEN**

EIGILSÖDERIN

BOKFÖRLAGET FORUM

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Eigil Söderin 2024

Omslag: Elina Grandin

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50878-8

PROLOG

ETT AVGÖRANDE MÖTE I PARKEN

INGEN SKULLE KUNNA tro att den beskedlige, märkbart nervöse, unge mannen på bänken varit en nättorped. Han har stressat regeringar och ödelagt politiska karriärer, men det finns inget spår av hat i hans röst. När kafépersonalen glömmmer bort beställningen och en kvart senare kommer ut med en kopp te, tackar han artigt. Ingen av de förbipassande i parken anar att det är något speciellt med mannen i skjorta som i den kvardröjande sommarhettan tar försiktiga klunkar från sin kopp. Först om några veckor ska valrörelsen 2022 övergå i en allt febrigare fas, men nu är allt stilla. Vi pratar om hans aktiva år i Sverigedemokraterna, han återger händelseförlopp men ger egentligen inga riktiga svar. Det var nog slöseri med tid att ses en tredje gång, hinner jag tänka, när intervjun plötsligt tar en oväntad vändning. Jag frågar om partiet har använt sig av dolda nätkampanjer och på ett ögonblick tätnar luften.

– Det vill jag gärna svara på, men kan inte med mitt namn.

Han får vara helt anonym, säger jag och utlovar källskydd. Efter att ha granskat högerextremism i femton år vet jag hur stora insatserna kan vara för den som sviker rörelsen och berättar dolda sanningar för journalister.

– Det finns flera sidor som i hemlighet styrs av Sverige-

demokraterna, säger han men hejdar sig mitt i meningen.

Han knackar med näven i bordet och tittar upp.

– Helt hundra att det är anonymt?

Det har nog inte undgått någon att Sverigedemokraterna har putsat upp sin image från pariastämplade nyssnazister till välkammade regeringspartners. Skinnskallar och rasteorier har ersatts av korv och ballonger på familjeanpassade valmöten. I stället för blodiga gatukamper tampas de nu på nätet med hjälp av dolda konton. Partiet följer med i sin samtid där sociala medier har börjat konkurrera med journalistiken. Även i politiken ändras spelplanen när partierna tränger ihop sig i mitten, och nästan all debatt till slut blir ett enda stort kulturkrig om vilken sidas verklighetsbild som ska dominera. När storstädernas överflöd växer på bekostnad av landsbygden skapar det bitterhet. Decennier av ökad ojämlikhet driver på segregationen och viss kriminalitet. Spänningar och intolerans ökar. På denna räls rullar SD:s segertåg mot maktnivåer de tidigare endast kunnat drömma om. Allt detta finns med i bakgrunden. Men varför kommer högerradikalismen till makten i Sverige just nu, tio–femton år efter våra grannländer?

Källan i parken har sett hela samhällsutvecklingen inifrån. Han berättar om det hårda partiarbetet som slukade nästan all vaken tid. Om opålitliga nya vänner och skärmdumparna han sparade ner från privata chattar, för säkerhets skull. Han beskriver en paranoid partiorganisation som hålls ihop av hållhakar och tillfälliga lojaliteter. Den som sviker straffas hårt och avhoppare trakasseras av den SD-allierade nätmobben. Få inifrån rörelsens kärna har vågat berätta.

Men nu sitter vi mitt emot varandra och han berättar om sin roll i Sverigedemokraternas hemliga nätkrigargrupp – Battle-

field. De satt inne på partiets kommunikationsavdelning. Framför varsin vägg av skärmar, beväpnade med en arsenal av trollkonton, piskade de upp hatstormar mot journalister, PK-politiker och muslimer. Partiledningen hade full insyn i gruppens bataljer på det digitala slagfältet. Gruppen gjorde högerradikala memes, ju grövre desto bättre. Och via stora Facebook-grupper spred de desinformation och rasistiska nidsbilder.

För mig finns det ett före och efter mötet i parken. Källan ger en del svar på varför SD går framåt. I flera uppmärksammade artiklar publicerade i tidningen Dagens ETC strax före valet 2022 beskriver jag partiets dolda nätoperationer. Uppgifterna som publiceras mer än ett och ett halvt år före Kalla fakta skakar om valdebatten. Magdalena Andersson och andra toppolitiker kräver att SD lägger korten på bordet. Ledarskribenter och kulturchefer i samtliga av landets största medier varnar för att landets näst största parti med odemokratiska metoder manipulerar opinionen. I Dagens Nyheter skriver filosofiprofessor Åsa Wikforss att »trollfabrikerna bäddar för auktoritära ledare« och ifrågasätter varför »valrörelsen inte vänds uppochner när sådant avslöjas«. Trots den stora uppmärksamheten lyckas SD med en effektiv motoffensiv. Partiledningen nekar till allt och lanseerar i stället en motkampanj mot mig och tidningen. Samtidigt som de i hemlighet skalar upp verksamheten.

Men uppståndelsen leder till kontakter med fler källor och under två års tid fortsätter jag att gräva vidare i partiets mörka verksamheter, ett arbete som har mynnat ut i den här boken. Jag hittar starka bevis för hur landets näst största parti underblåser och orkestrerar hatdrev. Flera personer träder fram och berättar inifrån SD:s hatmaskineri och de visar mig chattgrupper där attackerna koordineras. Jag

kartlägger hur partiets nätkrigare, i samspel med alternativmedierna, aktiverar de tusentals »Sverigevännerna« på nätet. De angriper public service och statliga myndigheter. Motståndare skräms till tystnad. Efter att i årtal ha plöjt ner miljoner i olika misslyckade sajter och tv-satsningar har Sverigedemokraterna lärt sig hur de ska bilda opinion och attackera motståndare. Nu har de byggt upp en propaganda-apparat som är mycket större än den handfull anställda som arbetade tillsammans med min källa i gruppen Battlefield. Partiets idéer sprids i ett kretslopp av höger-radikala medier, influencers på Tiktok och andra sociala medier-konton. Ett myller av avsändare opinionsbildar för partiets frågor och rycker ut med motattacker när partiföreträdare gör bort sig. SD lanserar Youtube-kanalen Riks som hetsar mot politiker, och kommentarsfälten kokar ständigt över i rasistiska drev.

Sverige var ett av EU:s mest generösa flyktingländer, men efter en rekordsnabb skärpning av politiken har vi minst lika strikt flyktingpolitik som Danmark. Men det är inte bara migrationsfrågan som skiftat, hela spelplanen har rubbats. De andra partierna ger efter för lockelsen från den höger-radikala berättelsen med tydliga syndabocker och snabba lösningar på komplexa problem. Men det finns en baksida. Jurister och människorättsorganisationer varnar för att Sverige är på väg i samma auktoritära riktning som Ungern, Polen och USA. Där har den populistiska ytterhögern vunnit och behållit makten genom att montera ner demokratiska institutioner och bekämpa oppositionen. Det är ingen slump att de ifrågasätter valresultat och pekar ut minoriteter som måltavlor. Taktiken är otroligt effektiv. Får den hatiska retoriken löpa fritt leder det till stormningar av parlament och blodiga attacker.

När partiet nu drar upp strategierna för att verkligen

omstöpa Sverige har de åkt på flera studieresor till USA för att lära av Donald Trumps kampanjer. De har nära kontakter med det polska partiet Lag och rättvisa och försöker kopiera hur Dansk Folkeparti utnyttjade sin vågmästarposition till att dra hela fältet över till sin sida. SD-toppen Mattias Karlsson har också hämtat hundra år gammal inspiration från en italiensk kommunist. I Mussolinis fängelsehålor insåg Antonio Gramsci att när samhällen försätts i chocktillstånd så öppnar det för radikala rörelser att rubba den rådande ordningen. Gramsci skriver att »krisen består just i det att det gamla är döende och det nya ännu inte kan födas«. Men Sverigedemokraterna gynnas inte bara av samhälleliga nödlägen. De skapar dem.

Partiet hade ett finger med i spelet när Sverige drogs in i Muhammedkrisen 2006 då de publicerade en egen bild på profeten. De bidrog till regeringskrisen 2014 och eldade på hatstämningar under flyktingvågen 2015. Partiassocierade personer hällde bensin på brasan under Rasmus Paludans koranbränningar som urartade i påskupproren våren 2022. Ledande profiler triggar världens muslimer med utspel om att »riva moskéer« och »elda hundra till koraner«. Ur kaoset och instabiliteten växer misstron mot medier och etablerade partier. Kriser föder extremism, och idéer som tidigare avfärdades som totalitära är nu standardinnehåll i statliga utredningar.

Under SD:s inflytande stryper Tidöregeringen finansieringen till folkbildningen, freds rörelsen och misshagliga medier. Pressade av ett blodigt gängkrig gör de inskränkningar av rättsstaten som är svåra att rulla tillbaka. Tidöpartierna vill göra nya svenskar statslösa, införa anmälningssplikt/angiverilagar, bygga asylcenter, begränsa rösträtten för invandrare och låsa in personer utan konkret brottsmisstanke. Allt detta

backas upp av politiker, röda och blåa, som för några år sedan varnade för att förslagen liknar auktoritär politik från Nordkorea och DDR. Målet med den här boken är att svara på frågan: Hur hamnade vi här?

1

LIF ELLER DÖD

LÅGORNA SLICKAR DEN brungrå betongen och tjock svart rök väljer ut från fönstren på andra och tredje våningen. Människor omringar den nu övertända byggnaden. Det är den dansksvenska ambassaden i Syriens huvudstad Damaskus som går upp i rök den här dagen i februari 2006. Protesterna var till en början stillsamma, men när sms-kedjor sprider uppgifter om påstådda massbränningar av Koranen på ett torg någonstans i norra Europa kan polisen inte längre stoppa folkmassan.

Det börjar hösten 2005 när Jyllands-Posten publicerar karikatyrerna med nidsbilder av profeten Muhammed och araber med bomber i turbanen. Danska regeringen samlar till krismöte och uppmanar alla sina medborgare att lämna Syrien. Men ilskan eskalerar. Mitt i kaoset säger sig Jimmie Åkesson och Sverigedemokraternas nytillträdde partiledning vilja visa sitt stöd för tidningen och det danska samhället. De uppmanar sina anhängare att skicka in »den bästa karikatyren« av profeten och publicerar ett av bidragen på SD-Kurirens hemsida. Teckningen som sägs föreställa profeten Muhammed är inget konstnärligt mästerverk, men är ändå tillräckligt provocerande för att dra in Sverige i den explosiva Muhammedkrisen. Och den som trycker på publiceringsknappen är partisekreterare Björn Söder.¹

Muhammedkrisen blir den första verkliga sammandrabbningen mellan den antiislamiska rörelsen i Norden och den muslimska världen. Dramaturgin ska komma att upprepas under följande decennier: provokationer i Europa väcker vrede i Mellanöstern, följt av upplopp, mordhot, repression och i vissa fall ond bråd död. Senare kommer Lars Vilks, Charlie Hebdo och många andra att skrivas in i denna mörka historia. Men scenerna i Damaskus blir det första kapitlet i vad ytterhögern kallar det civilisatoriska kriget mellan »västvärldens högkultur« och »Orientens barbari«.

Nyheten om Sverigedemokraternas avbildning av Muhammed sprider sig som en löpeld genom Mellanöstern. När en tv-kanal i Beirut, tillhörande islamistgruppen Hizbollah, rapporterar om publiceringen höjs temperaturen ytterligare. Säkerhetspolisen, Säpo, ser hur det byggs upp en allvarlig hotbild mot svenska ambassader.² Läget eskalerar och utrikesminister Laila Freivalds uttalar skarp kritik mot publiceringen. Säpo och en tjänsteman på Utrikesdepartementet pressar Sverigedemokraternas webbhotell, som stänger ner sajten. Partiet byter server, men övertalas till att plocka ner karikatyren även där.

– Efter samtal med Säpo och oroliga svenskar som ringde från Mellanöstern drog vi tillbaka bilderna. Men vi backar inte och ber inte om ursäkt, säger Björn Söder.³

Skandalen leder till att Laila Freivalds avgår och Sverigedemokraterna får utrymme i tidningar och radio. De spelar till fullo ut sin roll som offer för statsmaktens övertramp.

Partiet inser nu kraften i att konfrontera världens muslimer. Och de kommer att upprepa tricket flera gånger.

Populistiska och högerradikala partier har alla samma krisbudskap: landet är på väg mot avgrunden och det vänsterliberala etablissemang struntar i folket. Och genom att

bryta mot politikens etikettsregler får de ögonen på sig och vinner röster. Med Muhammedkrisen insåg den nytillträdde partiledningen att de kan provocera fram reaktioner som bekräftar undergångsretoriken. Statsvetaren Benjamin Moffitt, verksam i Australien, har studerat flera populistiska partier som, likt SD, underblåser och genererar kriser. Han bryter ner taktiken i fem steg.⁴ De första faserna går ut på att identifiera ett misslyckande, infoga det i en större berättelse och peka ut den ansvariga elitens brott mot folket. I SD:s dolkstötslegend har »en urspårad massinvandring« slagit sönder folkhemmet. Filosofprofessor Åsa Wikforss adderar till Moffitts teori att populistpartier använder sig av »alternativa medier och trollfabriker för att sprida berättelsen om samhällets nedgång och förestående undergång«. Men varje inlägg behöver inte i sig vara uppenbart lögnaktigt, skriver Wikforss. De uppnår önskad effekt »genom att systematiskt göra ett ensidigt urval av fakta, t.ex. om brottslighet, och därmed kommunicera ett övergripande budskap som är falskt«.⁵

Bloggarna och sajterna blir domedagsmaskiner. Och i Moffitts femte fas börjar populistpartierna propagera för en stark ledare, verka för att underminera tilltron till systemet, luckra upp medborgerliga rättigheter och inskränka pressfriheten. Men det apokalyptiska tonläget är inget modernt fenomen. Sverigedemokraterna är en hybrid mellan klassisk populism och undergångsnationalism från 1920-talet.

»Allt ramlar omkring oss«, skriver ideologen Teodor Holmberg i en av sina många nattsvarta skildringar av ett Sverige ständigt vid gränsen till samhällskollaps. Hans artiklar i högertidningen Sveriges väl och andra starkt nationalistiska skrifter från tidigt 1900-tal är en stor inspirationskälla för Jimmie Åkesson, Richard Jomshof, Björn Söder och Mattias

Karlsson som träffas under studenttiden i Lund. Den hundra år gamla ideologen blir deras husgud och 1998 bildar de Nationaldemokratiska studentföreningen. Namnet lånar de från titeln till en av Holmbergs skrifter, och den nybildade gruppen säger sig vilja värna en »etniskt och kulturellt homogena nation«.⁶ Varje 30 november hyllar de fyras gäng, som de senare kommer att kallas, Karl XII med fackeltåg, kransnedläggning och högläsning av Esaias Tegnér's hyllningsdikt till krigarkungen.⁷ De tar starkt intryck av det Teodor Holmberg skrev på 1920-talet om arbetarrörelsens »fosterlandsliggiltiga och kristendomslösa« politik: »Vi svenskar gå till mötes en kulturkamp som skall gälla frågan, om vårt folk vill vara ett kristet folk eller ett hednafolk.« Redan då föddes idén om den utvalda skaran av nationalister som i ett kulturkrig måste slåss för vilka värderingar som ska prägla nationen. Fienden var, då som nu, den hotande socialismen och liberalernas onda individualism. Teodor Holmberg skrev 1934, ett år innan sin död, en hyllningstext till Adolf Hitler som »förmått att svetsa ihop tyskarna inåt till ett folk, fyllt av strålände entusiasm inför nya ideal«.⁸

På 1920-talet skrev Holmberg ödesmättade texter med strofer som: »Lif eller död, seger eller undergång för samhälle, kultur och mänsklighet – därom står nu den dagliga striden.«⁹ Det tillspetsade tonläget lever vidare genom decennierna. Hans begrepp »nationaldemokrati« återuppväcks på 1990-talet av Sverigedemokraterna och än idag finns spår av Holmbergs tankar och tonläge i partiets retorik. Det blir tydligt när Mattias Karlsson efter valet 2018 på Facebook varnar för att vi befinner »oss i en existentiell kamp om vår kulturens och vår nations överlevnad. Det finns bara två val, seger eller död.«¹⁰ Och Teodor Holmberg nämns som en ideologisk förebild i Sverigedemokraternas partiprogram från

2011. Enligt historikerna Lars och Monika Edgren knyter Sverigedemokraternas nutida kulturkamp an »till föreställningar om kulturens renhet och ursprunglighet och därmed till ett fascistiskt språkbruk om återfödelse«. ¹¹ Beväpnade med Holmbergs tankar bestämmer sig Åkesson och hans nyfunna studiekamrater för att realisera sina visioner genom att ta kontroll över Sverigedemokraterna.

De fyras gäng blir snabbt en maktfaktor i partiet och utmanar den traditionalistiska bunkerfalangen kring partiledaren Mikael Jansson i Stockholm. På ett avgörande möte den 6 maj 2005 i Norrköping tar uppstickarna från söder under kuppliknande former makten över partiet. På bilderna från mötet syns en sammanbiten avgående partiledare skaka hand med en 25-årig Jimmie Åkesson som precis tagit hans plats. Skånegänget tar över ett litet parti med ett underjordiskt huvudkvarter som internt kallas bunkern. Och den nya unga partiledningen svetsas samman av återkommande attacker från politiska fiender. Björn Söder skadar armen när maskerade antifascister stormar in på ett årsmöte i Eslöv. ¹² Både Mattias Karlsson och Martin Kinnunen har vid andra tillfällen misshandlats och Richard Jomshof för en lång och bitter kamp mot det svenska skolsystemet efter att ha sagts upp från flera lärarjobb på grund av sitt engagemang i SD. ¹³ Mattias Karlsson tycker att det politiska arbetet har stora likheter med när han gjorde lumpen. Han säger sig lägga nästan hela sin vakna tid på att lära sig att »försvara Sverige« och slåss för att ta klivet från »de leriga skyttegravarna till riksdagens plenisal«. ¹⁴ Men för det krävs en omstöpning av partiet. Och när de fyras gäng tar makten försvinner de hårdaste formuleringarna i partiprogrammet och de ändrar beskrivningen av Sverigedemokraterna till »ett socialkonservativt parti med nationalistisk grundsyn«. Men partiet

lämnar aldrig sin ideologiska kärna: auktoritarism, populism och nativism.

Den slutsatsen drar statsvetaren Cas Mudde, och han vet vad han talar om. Hatets politik klev in hans liv redan under uppväxten i Nederländerna på 1980-talet då en yngre bror började spela i ett vit makt-band och sögs in i ytterhögern. Samma rörelse som storebror Cas Mudde har dedikerat hela sitt liv åt att studera. Många år senare, i en av hans tidiga böcker, tackar han sin bror för hjälpen med det akademiska arbetet och tillägger att de respekterar varandra »trots skilda åsikter«. Numera är Cas Mudde professor vid University of Georgia i USA och beskrivs som en av världens ledande experter på högerextremism. Han klassificerar SD som radikalhöger, med populistiska drag, eftersom partiet accepterar kärnan i demokratin men samtidigt motsätter sig de liberala delarna, till exempel värnandet av minoriteters särskilda rättigheter.

– Jag bryr mig inte om de själva kallar sig konservativa. Det finns ingen tvekan om att nativism och auktoritarism är kärnvärden för partiet. Däremot bör vi diskutera om det är bra eller dåligt, säger Cas Mudde.

Auktoritarism är tron på ett strikt ordnat samhälle där hierarkier ses som naturgivna och att varje kränkning av auktoriteter bör bestraffas hårt.¹⁵ Med nativism menar Mudde den främlingsfientliga nationalismen som finns med från de första flygbladen på 80-talet som krävde »svenskar-na först« och »bevara Sverige svenskt« till de mer nutida: »Svenskarna i första hand«. Partiets slogan är nu som då: Sverige åt svenskarna.

Nationalism är inte på modet i valrörelsen 2006, som präglas av att Alliansen för första gången lyckas utmana och vinna över socialdemokratin. Även om den av SD påeldade

Muhammedkrisen sätter partiet på kartan när det inte hela vägen in i riksdagen. De kommer aldrig ut ur medieskuggan och de SD-vänliga alternativmedierna har ännu inte etablerat sig. Detta kommer att förändras till nästa val, men partiets kärna förblir intakt. Samma grundidé finns i partiets nostalgiskt nationalistiska slogan som fyra år senare skriker i gult från en affisch upptejpad på talarstolen i Sölvesborgs småbåtshamn.

2

SURFAR FRAM PÅ VÅLDTÄKTSVÅGEN

»GE OSS SVERIGE TILLBAKA!« En skrikig affisch med en bild på bullerbyblonda sommarbarn har tejpats upp på en provisorisk talarstol. En klunga ungsvenskar i matchande kycklinggula pikétröjor står och trampar framför scenen i Sölvesborgs småbåtshamn. Det är sex veckor kvar till valdagen 2010 och varje bänkrad är fullsatt. Efterslänrare fyller snabbt upp de extra stolarna som ställs fram på grusplanen. När de ser partiledaren närma sig börjar klungan vifta entusiastiskt med fanorna och vråla:

– Jimmie Åkesson, sha-la-la-la-laaa.

Han ser först lite generad ut när han tar plats bakom talarstolen, men samlar sig snabbt. Det är allvar nu och varje minut räknas. Opinionssiffrorna ligger över spärren och partiledaren vågar redan nu sikta på statsministerposten.

– Vi vill helt enkelt inte ha det samhälle som de har skapat åt oss. Vårt långsiktiga mål måste bli att själva bli ett regeringsalternativ, ett Sverigevänligt regeringsalternativ som kan styra det här landet i en annan riktning, säger han och river ner applåder.

Han låter övertygad, men få tror att partiet med sin radikala profil någonsin kommer i närheten av regeringsmakten.

Det är en omstridd politiker som håller tal den här som-

mardagen mitt i valrörelsen. För endast några veckor sedan bevittnade jag högljudda nyckelviftande motdemonstrationer i Malmö som överröstade partiets underdimensionerade ljudsystem. Opinionsmätningar visar att en kraftig majoritet av väljarna avskyr Jimmie Åkesson och hans parti. De etablerade medierna har under lång tid ignorerat partiet, men när de nu börjar rapportera används prefixet främlingsfientlig på nyhetsplats. Ledarskribenter kallar Jimmie Åkesson en »chanslös rasist« och i Expressen attackerar PM Nilsson sverigedemokratiska väljare och liknar att »gnälla på invandrare« vid »en mental sjukdom«.¹⁶ Även moderaten Tove Lifvendahl, senare SvD-skribent, uppmanar migrationskritiker att »se invandrare som möjlighet och inte problem«. Kristdemokraten Charlie Weimers kallar partiet främlingsfientligt och »en hittepåvariant av svenskt femtiotal«.¹⁷

Sverigedemokraterna gör sitt bästa för att plocka politiska poäng som det främsta anti-etablissemangspartiet. Jimmie Åkesson citerar ofta underdoghjälten Rocky Balboa: »Det handlar inte om hur hårt du slår. Det handlar om hur hårt du kan bli slagen, och fortsätta röra dig framåt. Hur mycket du kan ta, och fortsätta röra dig framåt. Det är så du vinner.«

Men temat idag i Sölvesborgs småbåtshamn är den »våldtäktsvåg« som enligt Jimmie Åkesson sveper in över landet. Lösningen är att stoppa all invandring från »kulturellt avlägsna länder«, säger han. Det går att tolka budskapet som att han utmålar alla invandrare som potentiella våldtäktsmän. Ett magstarkt uttalande, tänker jag, men det går vågor av jubel genom det gula havet framför scenen.

Jag är ditsänd reporter från SVT:s Sydnytt i Malmö och försöker fånga andan under de sista skälvande veckorna av den historiska valrörelsen. När Åkesson kommer ner från podiet får jag en chans att fråga vad han menar med att

invandrare är mer benägna att våldta än infödda svenskar. Det blir snabbt dålig stämning.

– Vilken signal sänder det ut till alla från andra länder som befinner sig i Sverige här och nu?

– Framför allt sänder det en signal att den här debatten måste upp på dagordningen. Vi kan inte förtiga viktiga fakta.

De fakta Jimmie Åkesson talar om kommer från Sverigedemokraternas egenkomponerade rapport.¹⁸ Partiet påstår att invandrade människor från Afrika och Mellanöstern bär med sig en kultur som gör dem särskilt lämpade att begå våldtäkter.

En enig kriminologisk forskarkår har redan skjutit sönder rapporten. Själva påståendet om en våldtäktsvåg är felaktigt, enligt utredare från Brottsförebyggande rådet, Brå. Flera experter poängterar att Sveriges breda definition av våldtäkt inte kan jämföras internationellt. Orsaken till att Sverige toppar listan över anmälda våldtäkter i Europa är att den juridiska definitionen och sättet att föra statistik skiljer sig från andra länder. Gärningar som i andra länder registreras som sexualbrott eller ofredande, klassas som våldtäkt i Sverige. Och i den svenska statistiken räknas varje upprepad våldtäkt inom ett förhållande, men i andra länder registreras brottet endast en gång. Om vi hade haft samma statistiska metoder och lagstiftning som exempelvis Tyskland skulle Sverige hamna någonstans i mitten av den europeiska statistiken, skriver Brås utredare.¹⁹

Men Jimmie Åkesson avfärdar kritikerna:

– Vår ambition är inte att vara vetenskapsmän, vi vill visa på ett mönster, vi vill väcka debatt.²⁰

Det är inte första gången hans parti använder överdrifter och halvsanningar som politiskt vapen. Till och med ledarens uppväxt vävs in i partiets alternativa verklighetsberättelse.

Från talarstolen fortsätter Jimmie Åkesson att hylla hem-

bygden och sin arma moder. Förutom studenttiden i Lund är det här, i gränslandet mellan Blekinge och Skåne, han levte hela sitt liv. En återkommande ur-berättelse är uppväxtåren med en ensamstående mor i Sölvesborgs fridfulla bostadsområde Falkvik, ett stenkast från hamnen. I otaliga intervjuer, tal och böcker omgärdas uppväxtåren av en nostalgisk mystik. I den Åkessonska historieskrivningen föddes han in i ett förlorat paradiset.

– Det kom en flyktingström från Östeuropa, framför allt från Rumänien. Det blev en del bråk mellan barnen.²¹

Den påstådda invasionen av utlänningar under de tidiga uppväxtåren har Åkesson ofta angett som ett viktigt skäl till hans politiska vägval:

– När vi svenska barn hade lärt oss i skolan att vi skulle vara snälla mot varandra, visa hänsyn, inte slåss så upplevde vi att man hade en motsatt uppfattning i den andra gruppen. Det är klart att då blir man lite rädd.

Men är det verkligen en sanningsenlig bild av hur det var i Falkvik på den tiden?

Under Jimmie Åkessons första levnadsår hade Sölvesborg en nettoinvandring på några enstaka individer per år. Mot slutet av 1980-talet började det komma familjer på flykt undan Ceausescus terrorvälde. Men mellanstadie läraren Inga Wallnäs upplevde aldrig några större konflikter på Falkviksskolan. Hon säger att Jimmie Åkesson var en skötsam och artig elev som växte upp i »närmast en idyll«.

– Det fanns knappt några invandrare i området. Kanske var det någon enstaka i någon klass.

Även tonårstiden och vägen in i det nybildade partiet Sverigedemokraterna har Åkesson i efterhand justerat för att skapa en rumsren berättelse. I sin politiska självbiografi *Satis politico* ger han detaljerade beskrivningar av gymnasieskolans